

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Τὸ νὰ μπορεῖ ἓνας συγγραφεὺς νὰ κρατεῖ ἀνυπόμονο τὸν ἀναγνώστη δὲν εἶναι μικρὸ χάρισμα, σὰ δὲν εἶναι μόνο, ἀλλὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ τὴν καλλιτεχνικὴ συγκίνησι. Χωρὶς αὐτὴ ὅμως, ἡ ἀνυπομονήσῃα καταντᾷ ἀπλὴ περιέργεια. Ὁ συγγραφεὺς τῆς **ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑΣ** (Λογοτεχνικὴ Βιβλιοθήκη Φέξη, Ἀθῆναι 1912) γνωρίζει τὴ διάκριση καὶ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ιδιόρρυθμους παρέκκασες τοῦ μύθου τόμολογεῖ πὼς δὲν εἶναι πολὺ κο-
λακευτικὸ γιὰ τὴν ἀξία ἑνὸς λογογράφου νὰ κινεῖ τὴν περιέργεια καὶ ὄχι τὸ ἐνδιαφέρον. Καὶ ὅμως στὸ σύνολό του τὸ μυθιστόρημ' αὐτὸ κεντᾷ μόνο τὴν περιέργεια χωρὶς νὰ κατορθώνει κίολας νὰ τὴ λύσει, ἔστω καὶ σὰ διασκεδαστικὸ ἀνάγνωσμα ὅπως ἀπομένει, δὲν ξέρω ἂν ἀπὸ θέληση ἢ μὴ τοῦ συγγραφέα. Γενικὰ τὸ ἔργο αὐτὸ ἔχει τόσο λίγο τὸ καλλιτεχνικόν, ποῦ δὲ θάξιζε πολὺ τὸ λόγο ἀνίσως δὲν ἔφερεν τὸνομα τοῦ Παπαδιαμάντη, δὲν παρουσίαζε μιὰ πολλὴ ἐφευρετικότητα στὴν πλοκὴ τῶν περιστατικῶν, καὶ ἀνίσως μερικὲς σκηνῆς καὶ χαρακτηρισμοὶ προσώπων ποῦ καὶ ποῦ δὲ φτάνανε σὲ κάποια τεχνικὴ σημασία καὶ δὲ μαρτυροῦσαν τὸν ἄξιο παρα-
τηρητὴν, τὸ γεννημένο διηγηματογράφο ποῦ μὲ ὅλο τὸ φορτικὸ τῆς περι-
τολογίας, μὲ ὅλο τὸ ἀνιαρὸ τοῦ ὕφους καὶ τῆς γλώσσης κατορθώνει ὥστόσο νὰ μὴ γίνεταί κουραστικότερος ἀπὸ ἄλλους ὁμοτέχνους του, ποῦ μεταχει-
ρίζονται μιὰ ζωντανότερη γλώσσα περισσότερο ἢ λιγότερο συμφορμένη.

Μὰ ὅσο καὶ νὰ ἔχει τὸ μυθιστόρημ' αὐτὸ πολλὰ χαρακτηριστικά τῆς τέχνης τοῦ Παπαδιαμάντη, θὰ εἶταν πολὺ νὰ ἤθελε κανεὶς νὰ κρίνει ἓνα συγγραφεὶ ἀπὸ τὴν ἐντύπωση ἑνὸς παλιοῦ ἔργου του, ὅπως ὑποθέτω νὰ εἶναι ἡ **ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ**. Ὁ ἀληθινὸς Παπαδιαμάντης παρουσιάζεται μὲ τὴν **ΦΟΝΙΣΣΑ** καὶ κάποια ἀπὸ τὰ ἄλλα μικρὰ διηγήματα, ποῦ δημοσιέβει σὲ ἄλλον τόμο ἢ ἴδια Λογοτεχνικὴ Βιβλιοθήκη Φέξη. Κάθε ἄλλο βέβαια παρὰ νὰ μπορεῖ νὰ στηριχτεῖ καὶ ἀπάνω μόνο στὸν τόμο αὐτὸ μιὰ γε-
νικὴ γνώμη γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Παπαδιαμάντη, ὅμως ἐδῶ δείχνεται χαρακτηρι-
στικά ἡ φυσιογνωμία τοῦ ποιητῆ, μᾶς δίνεται ἓνα ἐπιβλητικὸ μνημεῖο τοῦ
πιο γνήσιου ρεαλισμοῦ μαζί μὲ ἄλλα μικρότερα ἑνὸς μυστικισμοῦ, ὄχι
μυστικισμοῦ μοντέρνου ποῦ σκαλεῦει τὰ μύχια γιὰ νὰ σύρει ἐκεῖθε στὸ φῶς
θολὰς καὶ δισκολόπιαστες, περίπλοκες καὶ ἀντιφατικὰς διάθεσες, ἀχνόπνοα
καὶ ἀπροσδιόριστα σαλέματα τοῦ ψυχικοῦ εἶναι, ὄχι μυστικισμοῦ ποῦ κυνηγᾷ
τὰ γαλανὰ πουλιὰ καὶ τὰ γλυνκὰ λουλούδια, μὰ ἑνὸς μυστικισμοῦ ποῦ τρι-
γυρίζει μουχνὸς σ' ἐρειπωμένα τέμπλα καὶ ἐξωκκλήσια καὶ σέρνεται βαρύ-
θυμος μέσα σὲ λιβάνια καὶ ἀγιοκέρια μουρμουρίζοντας κλαυθμούς ἀπὸ τρο-
πάρια βυζαντινά.

Εἶναι ἡ βαρύθυμη, ὀπαιοδόξη διάθεση ποῦ πνέει σὲ ὅλο τὸ ἔργο
τοῦ Παπαδιαμάντη καὶ εἶναι ἡ ἀλήθεια τῆς καὶ ἡ γνησιότητα ποῦ μᾶς ἀφίνει
καὶ ἐδῶ ἓνα τόσο μελαγχολικὸ συναίσθημα μὲ τ' **ΟΝΕΙΡΟ ΣΤΟ ΚΥΜΑ**, μᾶς
γεμίζει μὲ σκοτεινὴ καὶ ἀνήσυχη θλίψη στὴ **ΦΑΡΜΑΚΟΛΥΤΡΙΑ**, μᾶς ἐπι-
βάναται περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἀρετὴ τοῦ λόγου τοῦ Παπαδιαμάντη
— μιὰν ἀπαλότητα καὶ ἀφέλεια — καὶ παρ' ὅλες τὶς ἀδυναμίες του : τὸ
ὕστερον σὲ πλαστικὴ μορφή, τὸ ἄταχτο καὶ ἀνεκδοτικὸ καὶ αὐτοσχέδιο
καὶ περισσὸ σὲ λόγια, σὲ κοινοτοπίες καὶ σχολαστικισμό. Μιὰ ιδέα ὅμοια

πεσσιμιστική περὶ καὶ ὅλο τὸ μυθιστόρημα τῆς **ΦΟΝΙΣΣΑΣ**, τὸ ἀριότερο, τὸ δυνατότερο καὶ ὡραιότερο ἀπ' ὅσα ἔργα ξέρω τοῦ Παπαδιαμάντη, μιὰ δημιουργία γνήσια καὶ αὐστηρὰ ρεαλιστική, ἅμα μὲ τὸ ρεαλισμὸ δὲν ἔννοοῦμε τὸ πνίξιμο κάθε ποιήσεως, ἀλλὰ τὴ φυσικὴ σύνθεσι τῆς ζωῆς, τὸ πιθανὸν ξετύλιγμα τῶν περιστατικῶν, τὴ δημιουργία ζωντανῶν, ὑπάρξιμων ἀνθρώπων. Ὁ ρεαλισμὸς τοῦ Παπαδιαμάντη ξέρει νὰ βλέπει τὸν κόσμον τοῦ σὲ ὅλο τὸ βάθος του, τὴ σκληρότητα τῆς ὑπαρξεως σὲ ὅλη τῆς τὴν ἔκτασι, τὸ ἄχαρο καὶ θλιβερὸ τῆς ζωῆς σὲ ὅλη τὴν τραγικότητά τους. Ἐνας ἀδιάκοπος ἀγώνας τοῦ ἀνθρώπου μονάχα γιὰ τὴ συντήρησι, ἕνας ἀγώνας ποὺ σβήνει κάθε ἄλλο αἶσθημα, συντρίβει κάθε δεσμό, πνίγει κάθε ἀνθρώπινη εὐγένεια, κάθε παραδομένη ἀρετή. Κανεὶς σκοπὸς, καμιά χαρὰ διαρκέστερη ἢ ἀν κάποιον φωτεινὸς στιγμῆς, καὶ αὐτὲς σταθμοὶ γιὰ παραπέρα θλίψεις, γιὰ τραχύτερους ἀγώνες. Ἀπὸ πούθεν δὲ φέγγει ἐλπίδα, ἡ θεϊκὴ ἐνατένισι καὶ αὐτὴ νεκρωμένη μὲ τὸ χαλάρωμα τῆς πίστεως γιὰ τὸν ὁρθόδοξο ποιητή. Αὐτὸς εἶναι ὁ κόσμος τοῦ Παπαδιαμάντη, αὐτὴ εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς ζωῆς ὅπως τὴν εἶδε γύρω του καὶ ὅπως εἶναι ὄχι μόνον στὸ ἀπόμερο νησί, ὅπου περιορίστηκε ὅλη σχεδὸν ἡ ποιητικὴ δημιουργία του, μὰ καὶ παντοῦ ὅπου ἡ ὑπαρξι κινεῖται μέσα σὲ ὅμοιους βιωτικὸς, κοινωνικὸς ὁρους. Ἀπὸ αὐτοῦ ὁ ἀπελπισμὸς τοῦ ποιητῆ καὶ ἡ πεσσιμιστικὴ ἰδέα ποὺ ἐκφράζεται στὴ **ΦΟΝΙΣΣΑ**. «Ὁ,τ' ὑπάρχει ἀξίζει νὰ χαθεῖ». Ἡ ἰδέα τοῦ ἀφανισμοῦ τῆς ὑπαρξεως σαρκωμένη θαρρεὶ κανένας σὲ μικρογραφία στὸν «παραλογισμὸ» τῆς ἡρώιδος τὴ σπρώχνει καὶ πνίγει τὴ νιογέννητη ἄρρωστη ἐγγονή της, ἡ ἴδια σκέψη τῆς καταστροφῆς σὰν ἀπολύτρωσι ἀπὸ τὸ δεινὸ τῆς ζωῆς τὴν κάνει καὶ συνεχίζει τὸ ἔργο ὕστερα στ' ἄλλα θηλυκά, ποὺ ἀπαντᾷ στὸ δρόμο τῆς λὲς μοιραία, σὰν ἀπὸ νεῦμα ὑψηλότερο. Βέβαια κάθε ἄλλο παρὰ νὰ ἐνεργεῖ μὲ γενικὲς ἰδέες ἡ Φόνισσα. Ἐνεργεῖ σφιγμένη ἀπὸ τὴν ἐντύπωσι τῆς δυστυχίας τριγύρω της, ἀπὸ τὸ ἀντίκρισμα τῆς θλιβερῆς εἰκόνας τῆς δικῆς τῆς ζωῆς. Ἡ πράξι της δὲν ἔχει τὴν ὁρμή τοῦ ἄρρωστου πάθους, δὲν κινεῖται ἀπὸ ἐγκληματικά ἐνστιχτα σὰν τῶν ἡρώων τοῦ Ζολᾶ ἢ τοῦ Δοστογιέφσκη, μὰ γίνεται μὲ ὅλη τὴ λογικὴ τοῦ «παραλογισμοῦ» μπορεῖ νὰ πεῖ κανεὶς. Ἔτσι ἡ ἱστορία τοῦ Παπαδιαμάντη δὲ συνταράζει μὲ ἄγρια δραματικότητα, μὲ τὴν τυφλὴ μανία τοῦ σίγματος, τῆς ἡθικῆς ἀρρώστειας, δὲ συναρπάζει μὲ τὸ σπαρταριστὸ ξεψάχνισμα τῶν ἀλόκρων τοῦ μέσα εἶναι, δὲ συνελαίρνει μὲ τὴν ἐπιβολὴ τῶν μορφῶν ἢ μὲ τὸ ἀκράτητο τῆς δράσεως, μὰ ξετυλίγεται μὲ τραγικότητα ἡρεμὴ καὶ κίνησι ἀβίαστη, μὲ ζωντανὴ παρὰστασι τοῦ μέσα καὶ ὅζω κόσμου, μὲ χαρακτηριστικὴ διαγραφὴ ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων, χρωματισμένη μ' ἕνα γνήσιο λυρισμὸ, ποὺ δίνει κάποια πνοὴ ἐπιβλητικότερη στὸ ἔργο, ἕνα ἔργο πραγματικὰ ὡραῖο, γνήσιο, ἀληθινὸ, ποὺ ἂν τοῦ λείπει μιὰ περισσότερη δύναμι, μικρὴ ἀφορμὴ σ' αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ ἡ ἄτονη, ἄψυχη γλώσσα, ὅπου κολλήθηκε μὲ τόσο πείσμα ὁ Παπαδιαμάντης γιὰ νὰ ζημιώσῃ σημαντικὰ τὴν καλλιτεχνικὴ ἀξία μιᾶς δημιουργίας ξεχωριστῆς στὰ νεοελληνικὰ γράμματα.

ΑΒΑΖΟΣ

Κ' ἕνας ἄλλος νεκρὸς, νεπὸς ἀκόμα. Ὁχι βέβαια τῆς ἐπιβολῆς τοῦ δημιουργοῦ τῆς **ΦΟΝΙΣΣΑΣ**, μὰ ὄχι λιγότερο συμπαθητικὸς γιὰ τὸ ἀθόρυβο φιλολογικὸ πέρασμά του. Τὸ μικρὸ του ἔργο κομμένο τραγικὰ προτοῦ νὰ

καλοαρχίσει. Στην ευγενική εὐλάβεια τοῦ φίλου του Ταγκόπουλου χροστούμε τὸ συμπάρεμα σὲ μικρὸ ἐνὸς ἀπὸ τὰ διηγήματά του (Γιώργης Ν. Ἀβάζος, **ΑΓΚΑΘΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΒΟΛΟΙ**, Πόλη, Τυπογραφικὰ Κοραστήματα «Ἡ Ἀνατολή», 1911). Μεγάλη δὲν εἶναι ἡ καλλιτεχνικὴ ἀξία τους, ἴσως μάλιστα συχνὰ πολλὴ ἡ κακοτεχνία. Ὅμως δὲν τοὺς λείπει μιὰ ἐξυπνάδα, μιὰ ἐπινοητικότητα στὸ μῦθο, μιὰ ζωηρότητα στὸ χαρακτηρισμό. μόνον πὼς σπάνια μποροῦνε νὰ πάρουνε μιὰ σωστὴ μορφὴ καὶ δύσκολα ἡ σάτυρα ξεφέβγει τὸ χοντρὸ καὶ τὸ τριμένο. Καὶ τὸ χοντρὸ αὐτὸ δὲν ἐνοχλεῖ τόσο στὴν οὐσία του ὅσο μὲ τὴ βάρβαρη ἔκφρασή του. Ἄν εἶναι τέτοιο πράγματι τὸ λαϊκὸ χαρακτηριστικό, τὸ γνήσια ρωμαϊκόν, δὲν εἶναι αἰσθητικὴ δικαιολογία. Ὁ ποιητὴς διαλέγει πάντα κ' ἐξευγενίζει οὐσία κ' ἔκφραση. Μὰ πάλι θὰ ἤθελε κανεὶς τὰ δύνατα ζητώντας τελειότητα στὶς πρώτες δοκιμὲς ἐνὸς συγγραφέα καὶ θὰ εἶταν ἀκόμα πολὺ ἄδικος ἂν ἤθελε νάρνηθαι πὼς **Τ'ΑΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡ ΓΙΑΝΝΗ** εἶναι κακὴ σατυρικὴ εἰκόνα ἢ πὼς ἡ γελοιογραφία τοῦ **ΠΑΤΕΡ ΗΛΙΑ** δὲν ἔχει σὲ πολλὰ μιὰ ζωντανότητα καὶ πολὺ ἀλήθεια. Καὶ ἀπὸ μερικὲς σκηνὲς τοῦ **ΜΠΗΚΑΝ ΚΛΕΦΤΕΣ ΣΤΟ ΜΑΝΤΡΙ** δὲ λείπει χρώμα καὶ ἀστείότητα. Κρίμα μόνον πὼς ὁ συγγραφέας δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθεῖ στὴν οὐμοριστικὴ διάθεση καὶ ξεσέρνει στὸ κομειδυλλιακόν, στὸ αἰσθηματολογικόν, στὸν ψευτολυρισμὸ τοῦ εὐκολώτερου εἶδους. Ἰσως ὅμως μιὰ ἔκδοση ὅλων τῶν ἔργων του μᾶς ἔδειχνε τὴ σάτυρά του σὲ τελειότερη μορφή. Ὅπως κ' ἂν εἶναι, ἡ ἀξία τοῦ Ἀβάζου μένει πάντα πὼς ἔκαμε τὴν πρώτη ἀρχὴ τοῦ οὐμοριστικοῦ εἶδους στὴ ζωντανὴ φιλολογικὴ γλώσσα.

ΛΥΡΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

Καὶ τὸ παρᾶξενον κ' ἐξωτικό καὶ τὸ θολὸ καὶ ἀόριστον καὶ τὸ μουσικὸ καὶ συμβολικόν εἶναι νόμιμα στοιχεῖα στὴ ποίηση ὅπως καὶ τὸ ἀπλὸ καὶ φυσικόν, τὸ καθαρὸ καὶ πλαστικόν καὶ δὲν ξέρω τί ἄλλο. Νόμιμα ὅταν πηγάζουν ἀπὸ μιὰν ἀληθινὴ συγκίνησιν, ὅταν ντύνουν ἓνα γνήσιον ποιητικὸ αἶσθημα. Ἀκόμα δὲ μᾶς πειράζει τόσο οὔτε τὸ συγχυσμένον τῆς ιδέας, τὸ ἀκατάστατον τῆς μορφῆς, τὸ ἀνώμαλον τῆς ἔκφρασης ὅταν τὰπαντοῦμε στὶς πρώτες δοκιμὲς νέων ποιητῶν, ἀρκεῖ κάτω ἀπὸ τὸ ἀνορήμαστο αὐτὸ νὰ μαντέβουμε πὼς σαλέβει μιὰ ψυχικὴ κίνησιν, νὰ νοιώθουμε πὼς πολεμᾷ νὰ βρεῖ ἔκφραση μιὰ ἐσωτερικὴ ὁρμὴ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κατανικηθεῖ. Κάτι τέτοιο μὴ φαίνεται πὼς μπορεῖ νὰ ξεχωρίσει μιὰ καλὴ θέλησιν στὴ λυρικὴ συλλογὴ **SPLEEN** τοῦ Κώστα Οὐράνη (Ἀθήνα, ἐκδότης Ν. Τ.) Ὁ νέος ποιητὴς εἶναι μιὰ θλιβερὴ, ἀνίσχυρ ψυχὴ ποὺ κυνηγᾷ σὲ βορεινὲς νυχτιὲς καὶ γαλιούς ὀμιχλιασμένους τὸ χαμένο καλὸ τῆς ζωῆς, ζητώντας νὰ θρέψει τὴν πρώϊμην πλῆξιν τῆς στὰ λουλούδια τοῦ κακοῦ. Δὲν τοῦ λείπει μιὰ δική του ἄμεση συγκίνησιν κ' ἓνα πονετικὸ ἀνθρώπινον αἶσθημα, τοῦ λείπει ὅμως ἀκόμα ἡ συγγέντησις, ἡ μορφὴ, ὁ ρυθμός, ἡ ἔκφρασις, ἡ ἀρμονία, ποὺ δίχως τοὺς ἀδύνατον νὰ νοηθεῖ ποίηση καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάγκη τοὺς δὲν μπορεῖ νὰ λυτρώσει οὔτε αὐτὸς ὁ ἐλεύτερος στίχος.

Τὰ ὀλλανδικὰ κανάλια μὴ τὰ ξαναζωγραφίζει ὁ νοῦς :

τὰ κοιμισμένα πράσινα κανάλια,

ὅπου τὰ νούφαρα ἀναπαύουνε

τὰ κουρασμένα τοὺς κεφάλια·

βάρκες βαρεῖς, κατάμαυρες ὀκνὲς

σκίζουνε τὰ νερά τὰ νεκρωμένα·
 στίς δυὸ ὄχτες τὰ ψηλά τὰ δέντρα μοιάζουνε
 σὲ δέηση βαθειά σὰ νᾶνε ξεχασμένα...
 Κλειστός πὺ πέρα κάποιος μῦλος καὶ ἀκούνητος
 γιατί τὸν ἐλησμόνησε ὁ ἄερας
 παράξενος καὶ ὥραιος ὄνειρεύεται
 μέσ' τῇ γαλήνῃ τῆς ἡμέρας.
 Πάνου στὰ χόρτα κάποιος γέρος μὲ τὴν πίπα του
 κυττάει τὰ νερά τοῦ καναλιοῦ καὶ μένει
 ἀκούνητος ἐκεῖ, σὰ μιὰ ψυχὴ μπρὸς στὸν Ἀρχέροντα
 ποὺ γιὰ τ' ἀντίκρου πέρασμα τὸ Χάρο περιμένει.

Εἶν' ἓνα ποίημα, ποὺ ἂν καὶ δὲν εἶναι τὸ χαρακτηριστικότερο τῆς
 διάθεσης τοῦ ποιητῆ, ὅμως εἶναι τὸ πὺ τέλειο σὲ μορφὴ καὶ εἰκονικό-
 τητα καὶ μοῦ φαίνεται σὰ νὰ δίνει ἓνα νεῦμα μὲ ποιοῦ δρόμο καὶ ποιὸν
 κόπο ἔχει νὰ ζητήσει ὁ νέος ποιητὴς ὅ,τι τοῦ λείπει, ἂν ἐννοεῖται δὲν τὸν
 ἀφήσει μιὰ κάποια εἰλικρίνεια ποὺ φέγγει συμπαθητικὰ μέσα τίς ἀνοήμα-
 στες ἀκόμα ποιητικὲς δοκιμὲς του.

Στὰ Τραγούδια τοῦ Λοριάνου ὁ Λέαντρος Παλαμᾶς (Ἀθήνα 1912)
 μπορεῖ καὶ φτάνει μιὰ πλαστικότερη μορφὴ καὶ ἔχει τὸ στίχο πὺ ἀρμονικὸ
 στὸν ἦχο. Ἀλλὰ σὰ νὰ τοῦ λείπει ἐκεῖνο ποὺ εἶπα πὺς κάνει συμπαθητικὸ
 τὸν παραπάνω ποιητῆ. Μόλις σ' ἓνα τραγούδι του, στὴ Μάρθα Ἀλαργιώ
 μπορεῖ νὰ βρεῖ κανεὶς ἓναν τόνο κάποιας πραγματικῆς συγκίνησης. Τὸ γε-
 νικὸ τῆς μικρῆς συλλογῆς του δίνει τὴν ἐντύπωση πὺ πολὺ τοῦ παιγνιδιοῦ.

Λοριάνε, Λοριάνε,
 Τὸ σκοπὸ φλάουτα στὰ τραγούδια σου κρατᾶνε,
 Κάποια, Λοριάνε,
 Κουδούνια, ἀπ' τῆς χαρᾶς τὸ μέταλλο, ἀντηχᾶνε.
 Λοριάνε, Λοριάνε,
 Μέσ' στὰ τραγούδια σου παιδόπουλα γελᾶνε,
 Κάποιες, Λοριάνε,
 Γεροντοκόρες τὸν καιρὸ μοιρολογᾶνε...
 Λοριάνε, Λοριάνε.
 Γήϊνες καρδιὲς μέσ' στὰ τραγούδια σου χτυπᾶνε,
 Κάποιες, Λοριάνε,
 Ψυχὲς ἀεροπετᾶν, ψηλά καὶ πάνε...

Priez pour le pauvre Lorian !

ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ